

6.12.2020

Druhá adventní neděle

Předzpěv: *Benedictus, qui venit* (Svítá 442)

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu. Hospodin je Bůh, dává nám světlo.“ Ž 118,26-27

Píseň 262 (sl.1-3.8) *Vítej, Jezu Kriste*

Modlitba: Hospodine, svatý Bože, Pane náš, děkujeme Ti za to, že o nás stojíš. Nejen pro naše předky ve víře, ale i pro nás jsi poslal svého Syna Ježíše Krista, dal jsi mu zakusit plný lidský úděl, vydal jsi ho napospas smrti, za nás jsi ho vydal, a vzkřísil jsi ho, aby se mohl stát i naším životem, světlem uprostřed temnot, nadějí uprostřed bezvýchlednosti, pravdou uprostřed rozbředlosti.

Pane, děkujeme Ti za to, že o nás stále stojíš, nanovo nám Krista připomínáš, povzbuzuješ nás k víře, a tak vytahuješ z povrchnosti, nicoty, lhostejnosti. Bože, děkujeme Ti za to, že nás vidíš pravdivě - že nás nechválíš za naše nevěrnosti, za naši nedůslednost, za naše sudičství, za naši duchovní mdlobu - ale také nás pro to všechno hned neodsuzuješ, nýbrž máš pro nás i této neděle novou porci svého Ducha, novou naději, nové pozvání. Dej, ať ho dovedeme radostně přijmout. Amen

Čtení: Jr 22,3-9

Píseň (Svítá) 125 *Jen ty, Pane můj*

Text: L 13,31-35

Kázání:

Znáte to, jak se do něčeho pouštíte a někdo vám řekne: Pozor, nedělej to, špatně skončíš? Máte svůj záměr, úmysl, ale ten druhý vám ho rozmlouvá. A teď si říkáte: mám pevně trvat na svém anebo dát na mínění druhého? Je to dobrá rada? A to, co chci dělat nebo v čem chci pokračovat, stojí mi to za ty problémy? A co teprve, když by moje jednání mohlo mít následky přímo fatální? Kdy si trvat na svém, nenechat se odradit? A kdy raději povolit, ustoupit?

Farizeové přicházejí za Ježíšem: pozor, Herodes tě chce zabít. Ponechme stranou, že se farizeové většinou k Ježíšovi nechovají zrovna přátelsky. Ale možná si opravdu nepřejí jeho smrt. A něco na tom jejich varování je. Herodes nechal popravit Jana Křtitele a Ježíš je svým kázáním, svou řečí Janovi v něčem podobný. Oba hlásají: „Přiblížilo se Boží království!“ Někteří dokonce o Ježíšovi říkají, že to Jan vstal z mrtvých. Může to být docela dobrá rada od farizeů: Ježíši, raději už nepokračuj ve svém působení, neprovokuj, někam se zdekuj, třeba na chvíli zalez, než se bouřka přežene.

Jenže ono záleží v takových situacích na tom, s čím máme přestat, čeho nechat. A zvažujete, zda se nechat odradit nebo zastrašit (kdo ví, zda budou ty následky tak vážné?) anebo zda vytrvat, riskovat. Záleží na tom, oč vlastně jde, jak podstatné to pro nás je. A rozumím Ježíšovi, že bere ta varování vážně, není žádný frajer, který by si z nebezpečí nic nedělal. Ačkoli pro něj Herodes není žádný lev, jen liška, nepodceňuje ho, ale bude si to svoje držet, protože jde o jeho poslání. Představte si tohle dilema, kdy je vám jasné, že když se necháte zastrašit, když couvnete, tak ztratíte cosi podstatného, životní náplň, cíl, smysl. Když vzdám, opustím tuhle cestu, zbude mi ze života jen prázdná skořápka. Myslím, že se na takových rozcestích můžeme ocitat i za méně dramatických okolností než Ježíš. Tím hůře pro nás, jestliže si ani neuvědomíme, co se děje, a necháme se připravit o to, co bychom opravdu chtěli, co nás naplňuje, co nám dává smysl. Myslím teď zvláště na to, jak snadno vzdáváme

úsilí o blízkost, porozumění, o hluboký vztah. Necháme se odradit pracností, obtížností domluvy, možnými konflikty. Pak se divíme, když náš dům zůstane pustý...

Pro Ježíše je to jasné, tady se nelze nechat vystrašit, nemůže se zpronevřit svému poslání. Když farizeům říká Jděte!, zní to skoro jako Odstup, satane! Možná nám to může znít až jako zbytečně neuctivá odpověď vůči Herodovi i vůči farizeům, další provokace, ale ono všem musí být jasno, i učedníkům, čtenářům, zástupům i Ježíšovi samému, že tohle je něco, z čeho nelze uhýbat. A takhle Ježíš popisuje svoje poslání: „Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdu svého cíle.“ Chybí tam zmínka o vyučování, kázání, zvěstování evangelia. Divné. Ale třeba tím chce Ježíš Herodovi říci, že je přece někým jiným než Jan Křtitel. Jana dal Herodes popravít kvůli tomu, že Jan kritizoval jeho nemravný sňatek. Ježíš tu však není proto, aby vynášel morální soudy. On především vyhání demony a uzdravuje.

Zvláštní je ten časový výhled omezený na tři dny a podivně dvojznačné „dojdu svého cíle“, ve skutečnosti přesněji „dokonám“ nebo „budu dokonán“, což může znamenat, že dokončím své poslání nebo že umřu. Případně obojí zároveň.

Ježíš odmítá přestat ve svém konání, jde dál, plní své poslání a směřuje k Jeruzalému, kde dokoná, dokončí. Skoro to vypadá, jako by chvátal té své smrti vstříc. Jaký by to ale mělo smysl, jestliže jeho posláním je vyhánět demony a uzdravovat? Myslím, že my Evropané v 21. století hledíme na ty biblické příběhy o vyhánění démonů a uzdravování slovem buď s jakousi nedůvěrou a odtažitostí anebo jim ještě tak nejspíš chceme rozumět v případě vyhánění démonů jako jakési terapii psychickým poruch a v případě uzdravování jako nějakým psychosomatickým záležitostí. Jenže jde o cosi hlubšího, o spirituální, duchovní rozměr našeho života. Jsou to démoni existenciálního strachu, nenávisti, destrukce i sebedestrukce, je to uzdravování z nemocí duše, z bezvýznamnosti a beznaděje.

Ježíšovo dokonání třetího dne je odkazem k jeho oběti na kříži a vzkříšení. Kristův kříž a vzkříšení jsou završením jeho boje proti démonům, co deptají lidského ducha, jsou uzdravením, spásou duše. Je v tom Boží přijetí a odpuštění. Odpuštění Boží, to se netýká toho, jak jsem onehdá ve zlosti někomu vynadal do pitomců, za což se jistě musím omluvit, nýbrž bytostného přijetí, které dává jistou sebedůvěru a tím osvobozuje od strachu a od té tendence toho druhého ponižovat a znevažovat, abych si tím dodal na váze. Že Bůh odpouští nám a my jsme tou překvapivou silou spontánně strzeni k tomu, odpouštět si navzájem, to není jen věcí nějakého šlápnutí na kuří oko a promiň, nýbrž základ vztahů vůbec, jak se vzájemně přijímáme se svými slabostmi, v úctě a respektu.

Požehnaný, který přichází ve jménu Páně – to slovo, které máme spojené s Adventem, se týká Ježíšova příchodu do Jeruzaléma v čase Velikonoc. Naše adventní radost není jen dojetím nad roztomilým děťátkem, ale očekáváním Spasitele, který vyžene naše demony a uzdraví naše duše. Pane, přijď! Amen.

Píseň 244 (sl. 1–3) *Ve jméno Krista doufáme*

Ohlášky

Sestry Libuše Kohoutová a Martina Hájková rezignovaly na členství ve staršovstvu. Bratr farář Pokorný rezignoval na funkci předsedy staršovstva. Zbývající náhradníci nastoupili jako řádní členové staršovstva, které nyní pracuje ve složení: Tomáš Fendrych, kurátor a předseda staršovstva, Alena Fendrychová, Anna Hánová, Pavel Kočnar, David Kupilík, Radek Matulík, Romana Plischková, Jana Plíšková, Pavel Pokorný, Petr Posolda, Jiří Schneider, Ada Vondrášková.

Staršovstvo v tuto chvíli vidí jako hlavní úkol práci na smíru a přípravu volebního shromáždění. Vzhledem k odložené volbě staršovstva byla znovu otevřena možnost navrhnout kandidáty. Další kroky týkající se budoucnosti našeho sboru a jeho faráře ponecháváme nově zvolenému staršovstvu.

V nadcházejícím týdnu se mohou konat setkání do počtu deseti účastníků. Bude třeba se domluvit pro každé setkání zvlášť. Všechna budeme zároveň přenášet online jako dosud. Počet účastníků na bohoslužbách příští neděli se může v průběhu týdne měnit. Prosíme, sledujte naše webové stránky, případně zavolejte na faru pro aktuální informace.

Staršovstvo napsalo pozdravný vánoční dopis do partnerského sboru v nizozemském Oss. Dopis do rumunského Hermannstadtu můžete podepsat v chrámové předsíni.

Dostali jsme poděkování za finanční podporu od sboru v Sedlci-Prčici, v Berouně a z Horského domova v Herlíkovicích.

Dnešní sbírka je věnována na potřeby sboru. Sběrka minulou neděli, věnovaná na seniorátní solidární fond, vynesla 11.381 Kč. Děkujeme.

Přímělná modlitba: Bože a Otče náš, prosíme Tě za celý svět, za všechno Tvé stvoření. Vidíme je v nebezpečí – především vinou člověka, který si vytvořil ohromné možnosti a vládne značnou technologickou mocí, ale ztrácí odpovědnost, pokoru a smysl pro míru. Rozpoutává síly, které nemá pod kontrolou. Vidíme také mnohou lhostejnost lidí vůči sobě navzájem i vůči němému stvoření, vidíme marnost mnoha iluzí.

Pane, prosíme Tě o Tvého Ducha, aby nám vrátil víru ve smysl věcí, víru, že láska je možná, že pravda přemáhá lež, prosíme o naději, která nevodne a nezhasíná. Prosíme Tě, dej nám porozumění pro bolesti světa, dej odvahu vstupovat do složitostí světa odpovědně a zaujatě – s vírou ve Tvou pomoc i odpuštění, s vírou ve Tvou budoucnost...

Prosíme za nemocné, bezmocné, bezbranné. Prosíme za posedlé, destruktivní, nepřítelny... Pane, smiluj se. Otče náš...

Poslání: Žd 5,1-9

Požehnání

Píseň 275 *Zavítej k nám, Stvořiteli*